

[Erik Eriksen.]

inden for jern- og metalvirksomheder. Det er jo også klart, at mulighederne for yderligere afsætning af varer på verdensmarkedet kun kan blive forringet. I øvrigt skal jeg kun henvise til, hvad jeg har sagt i tidligere indlæg.

Med henblik på det forslag om overgang til næste sag på dagsordenen, der er stillet af de ærede medlemmer hr. Hans Rasmussen og hr. Baunsgaard, kan jeg henholde mig til, hvad det ærede medlem hr. Poul Sørensen allerede har sagt. Dog må jeg til den højtærede arbejdsminister gøre den tilføjelse, at det dagsordensforslag, der er stillet af regeringspartierne, jo ikke siger noget som helst om, hvad der skal ske, hvis forhandlingerne ender negativt, og jeg vil ikke for mit vedkommende være med til at stemme for noget, der kan afskære folketinget, ikke blot fra drøftelser, men også fra at gribe ind i situationen. Jeg siger det måske lidt stærkt, men det er min opfattelse, at regeringspartiernes dagsordensforslag er en manøvre for at komme til at slippe for at beskæftige sig med dette problem, således som vi gennem vort forslag viser at vi ser på det. Det er vor opfattelse, at der skal et initiativ til nu, og at konflikten skal bringes til ophør; det er det, vort forslag går ud på.

Jeg skal i øvrigt opfordre tingets medlemmer til at stemme for ændringsforslaget til det fremsatte dagsordensforslag.

Hans Rasmussen: Må jeg blot rette en fortalelse, jeg gjorde mig skyldig i i mit første indlæg. Jeg pegede på, at man inden for de normaltønnedes område havde en mindsteugeløn på 125 kr. Det skulle være 225 kr., og det var denne mindsteløn, der ville afsætte sin virkning også inden for jern- og metalindustrien.

Ud over dette vil jeg gerne sige, at jeg synes ikke, man fra lovgivningsmagtens side har indstillet sig på nogen passivitet, og jeg forstår ikke den ihærdighed, hvormed oppositionen kører frem. Man er så overordentlig ængstelig for, at de igangværende strejker skal virke helt ødelæggende på samfundet, handelsmæssigt, økonomisk og på andre måder, og også over for arbejderne. Vi har jo tidligere fra fagforbundenes side forsøgt at begrænse vore strejker. Vi havde

i 1956 således kun sat forholdsvis få strejker i gang. Dette blev meget stærkt kritiseret af oppositionen og hele dens presse. Der vil ikke være megen mening i — sagde oppositionen dengang — at man falder over enkelte virksomheder og enkelte arbejdsgivere; skal der føres krig på arbejdsmarkedet, må det være en generel foreteelse, lad der så blive arbejdskrig. Det var galt, da vi lavede punktstrejke, og det er galt nu, da vi laver generel strejke.

De bemærkninger, det ærede medlem hr. Erik Eriksen har fremført, går i retning af, at regeringen øjeblikkelig skal gribe ind over for strejkerne og bringe dem til ophør. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem: hvorfor denne hidsighed? Mig forekommer det, at når det ærede medlem har siddet i en regering, har han ikke vist den samme ihærdighed med hensyn til at gribe ind. Så vidt jeg erindrer, var det ærede medlem landbrugsminister i Knud Kristensens regering i 1946, da en strejke også løb af stabelen, til trods for at jerindustrien for de faglærte arbejderes vedkommende havde bragt orden i sagerne. Dengang lod man strejken løbe, og jeg er slet ikke sikker på, at det ærede medlem, hvis han i dag havde regeringsmagten og dermed ansvaret, ville være så hidsig efter at bringe strejkerne ud af verden, tværtimod, og i hvert fald ikke, hvis han ikke kunne få socialdemokraternes støtte.

Man kommer med nogle sure bemærkninger om, at præmisserne i vore udtalelser ikke er overensstemmende, men vi ender dog i den samme konklusion, og det er vel det afgørende. Sådan har det altid stillet sig for mig, når jeg forhandlede på arbejdsmarkedet: vi kunne komme med mange mærkværdige betragtninger i en sag, men hovedsagen er, at vi til syvende og sidst var enige om det, der skulle skrives på papiret. Derfor synes jeg, vi skal tilstræbe det samme nu, og derfor kan jeg godt se bort fra, hvad der i øvrigt måtte blive sagt.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen kom med nogle stærke bemærkninger om afstemningen inden for de 8 grupper og sagde, at det var et spinkelt grundlag at føre en konflikt på, det kunne ikke være sådan, at hele samfundet af den grund skulle blive en slagmark. Men ligger det ikke i virkeligheden sådan, at hele samfun-